

DRZEN NAČRT SLOVENSKEGA ALPINISTA

VIKI GROŠELJ: 14 × 8000 METROV

Viki Grošelj: 14 × 8000 m?

Viki Grošelj, učitelj telesne vzgoje iz Guncelj pri Ljubljani, je zdaj edini Slovenec in Jugoslovan, ki je priplezal na vrhove petih osemtisočakov. Bil je na Makaluju (8481 m), Manasluju (8167 m), Broad Peaku (8047 m), Gašerbrumu II (8035 m) in Čo Oju (8201 m). Ko je priplezal na zadnjega od teh velikanov, je sklenil poskusiti še na preostalih devetih, kolikor jih je na Zemlji. To bi bil vsekakor podvig, vreden vse pozornosti.

Komisija za odprave v tuja gorstva pri Planinski zvezi Slovenije njegovo akcijo podpira in jo bo delno tudi financirala. Delno jo bodo financirala najrazličnejša slovenska podjetja in ustanove, ki jih je Viki Grošelj te dni že prosil za pomoč, darovalcem pa se bo oddolžil s propagiranjem njihovih izdelkov s fotografijami, pisanjem in predavanji.

Na nekaterih od teh odprav na osemtisočake bo našega alpinista spremljal Stipe Božič, Splitčan, ki je doslej med drugim priplezal na vrh Mount Everesta in bo Grošljeve podvige snemal na filmski trak. Svoj načrt bo Grošelj začel uresničevati kar takoj. Že konec marca bo odpotoval s Stipetom Božičem v Nepal, kjer se bosta alpinista pridružila makedonski odpravi na Everest. Medtem ko bodo Makedonci plezali iz baznega tabora na najvišjo goro sveta, nameravata Grošelj in Božič splezati na sosednji Lotse (8501 m), pri čemer bodo vsi alpinisti skupaj nadelali spodnji

del smeri do Zahodne globeli, kjer se bodo njihova pota razšla. Odprava naj bi trajala od začetka aprila do konca maja.

Ko se je Grošelj vrnil s Čo Oja, ga je doma čakalo obvestilo, da so mu Pakistanci odobrili plezanje na 8125 metrov visoki Nanga Parbat, in sicer po ostenju Diamir. Uradno dovoljenje, ki bo veljalo od letošnjega 1. junija do konca julija, naj bi dobili v začetku letošnjega leta. »Ob prejšnji aklimatizaciji na Anapurni,« pravi Grošelj, »bi ob ugodnem vremenu lahko vzpon zelo hitro uspel.«

Dne 22. julija naj bi Grošelj z zagrebško odpravo odpotoval na Kitajsko; skupaj naj bi plezali na Mount Everest. V njegovi zahodni steni se namerava Grošelj lotiti velikega ozebnika, kar bi bil vrhunec njegovega alpinističnega delovanja v letošnjem letu. Ko bi priplezal na Everest, ki se ga je pred desetimi leti že loteval z nepalske strani, vendar se je moral zaradi hudih omrzlin vrniti z gore v bazni tabor, bi bil to njegov osmi osemtisočak.

Vendar s tem njegova letošnja himalajska dejavnost še ne bi bila končana. Konec poletja bo iz Slovenije odšla na pot alpinistična odprava, ki želi preplezati južno steno Šiše Pangme (8046 m). Če bi se stvari na Everestu odvijale po načrtih in če bi bilo tam vse v redu, bi se Grošelj na Kitajskem pridružil slovenski odpravi in

plezal z njo še na to goro, ki bi bila njegov četrti osematisočak v letošnjem letu. Dovoljenja za vse te vrhove ima, ima tudi moralno in deloma finančno podporo Komisije za odprave in tuja gorstva. »Veliko denarja bom potreboval,« pravi Grošel. »Računam s podporo javnosti in delovnih organizacij, saj sem prepričan, da projekt ni zanimiv samo alpinistično, ampak tudi medijsko. Čeprav gre za velikanske vsote denarja, sem optimist. Če ne bi bil, se tega projekta seveda ne bi lotil.« Tudi za prihodnje leto ima že izdelan načrt za »14 × 8000 m«, le da nima niti dovoljenj in seveda niti denarja. Poletje leta 1990 si je rezerviral za Karakorum. Če bi dobil dovoljenje, bi poskusil uresničiti svojo veliko željo — smučanje z vrha Hidden Peaka (8063 m), ki bi bil njegov deseti osematisočak.

Hidden Peak je le dva dni oddaljen od vznožja K-2, druge najvišje gore na svetu, na katero bi se hotel povzpeti v alpskem slogu po normalni smeri »z možnostjo dva tisoč metrov visoke variante v stebro levo od grebena Abruzzi«, kot pravi.

Zadnji trije osemtisočaki v tej mogočni seriji, Anapurna (8091 m), Kangčendzenga (8595 m) in Daulagiri (8167 m), pa bi morali počakati na leti 1991 in 1992.

»Dobro se zavedam,« pravi Viki Grošel, »da je načrt skrajno drzen in finančno brez pomoči sponzorjev popolnoma neuresničljiv. Vendar je treba po mojem prepričanju cilje postaviti visoko, med drugim tudi zato, da bi jih lahko vsaj delno uresničili. Zaupam v prijatelje, ki me bodo spremljali na tej dolgi poti, in seveda v svoje sposobnosti.«

INTERVJU PLANINSKEGA VESTNIKA: VIKI GROŠELJ

O SEBI, LISICI IN KISLEM GROZDJU

TADEJ GOLOB

— *Pred kratkim ste se vrnili z zelo uspešno odpravo s Himalaje. Na vrh Čo Oja se je povzpelo vseh njenih sedem članov. Kako vam je to uspelo?*

Mogoče je bil eden izmed vzrokov našega uspeha to, da smo imeli že pred odhodom velikanske finančne težave in smo nekako zanalašč — ali kljub vsemu — zlezli na hrib, ki nas je zelo presenetil.

— *...njegova severna stena, ne?*

Severovzhodna pravzaprav. Te stene nihče od Evropejcev pred nami niti videl še ni in tudi mi nismo imeli o njej nobenih podatkov ali slik. Zato smo vso zadevo tudi malce podcenjevali. S seboj smo imeli komaj dva kilometra fiksnih vrvi za spodnji del stene, ki pa nam jih je zmanjkalo že po slabi polovici. Zaradi tega smo imeli kar nekaj težav. Da smo prišli na vrh, se lahko zahvalimo tudi vremenu, ki je v tem letnem času, v jeseni, izredno stabilno. Pojavila pa se je druga težava — hud mraz; po naših ocenah so bile temperature za deset ali petnajst stopinj nižje od običajnih jesenskih v Himalaji. Od sedmih, ki smo stali na vrhu, smo kar štirje ozebli, eden močneje.

Eden od vzrokov za uspeh je bilo tudi dobro sodelovanje med člani odprave. Predvsem smo znali vzpostaviti pravičen odnos med izkušenimi starejšimi in perspektivnimi mlajšimi. Bili smo tudi dobro pripravljeni in vse to je dalo rezultat, ki je boljši od pričakovanega.

— *Še lani decembra ste v Alpinističnih razgledih trdili, da vas osemtisočaki kot zbirka ne zanimajo. Zakaj ste spremenili mnenje?*

Dejansko so me tudi takrat zanimali, ampak v zelo megleni prihodnosti. Videl sem, kako velike težave obstajajo pri pridobivanju dovoljenj in denarja. Realnost je bila tako daleč od želja, da tudi želje niso mogle postati realna vizija. Od takrat pa sta se zgodili dve stvari. Zlezel sem na peti osemtisočak, obenem imam dovoljenja za naslednje štiri za leto 1989 tako rekoč že v žepu. Tista želja, ki je bila prej popolnoma brez realne podlage in sem jo potlačil vase, je zdaj bruhnala na dan. Se pa zelo dobro zavedam, da imam teh vrhov še razmeroma malo, samo pet...

— *...in da vas najtežji še čakajo.*

Ja, najtežji še čakajo in možnosti so res, rekel bi, minimalne. Do zdaj sta bila, na primer, na vseh štirinajstih le dva, Avstrijec Messner in Poljak Kukuczka. Prepričan pa sem, da morajo biti cilji postavljeni vedno previsoko, da jih lahko vsaj do neke mere uresničiš. Če bi, recimo, za letos načrtoval en sam osemtisočak, mi najbrž niti denarja zanj ne bi uspelo zbrati in verjetno niti ne bi odšel na pot. Ker pa računam s štirimi, mi bo skoraj gotovo uspelo oditi vsaj na enega in če mi na tem enem uspe, bom silno zadovoljen. Če bo karkoli več, bom še toliko bolj.